

Kraken

Av Maja Johansson från Åk 5 Stensbergsskolan, Maj 2024

Jag satt vid bryggan framför den mörka sjön, pappa hade alltid sagt "Smilla, just den sjön är livsfarlig!" Aldrig hade jag ens fått snudda vid vattnet. Jag förstod inte, visst hade farmor berättat ett par gånger om sjöodjur. Men de finns inte på riktigt. Min mamma Vendela försvann när jag bara var två år gammal. Det enda jag minns är hennes ljusa hår som alltid glänste, och att hon gav mig ett halsband. Ett halvt hjärta, hon hade ett exakt likadant. Jag satt och kollade på det halva, lite smutsiga men rosa hjärtat.

-Du Smilla, jag åker iväg till stan och köper mat till ikväll! ropade pappa in ifrån.

-Ja, okej! svarade jag.

Jag hörde bildäcken rulla mot gruset. Pappa vinkade hejdå. På landet var det alltid så lugnt, tyst och stilla.

När pappa var iväg kunde jag inte stå emot att flytta mig lite närmre vattnet. Jag blundade hårt och sträckte handen fram mot vattnet. "Kom igen Smilla, inget finns där nere!" Jag tog ett djupt andetag och blundade hårt. Jag kände det sköna, svala vattnet på mina fingertoppar. Jag öppnade ögonen. Inget hände? Jag drog upp min hand från sjön och skakade av det blöta från handen.

Plötsligt rullade en bil in på gruset. Det var farmor, jag reste mig och sprang mot henne.

-Hej farmor! sa jag högt.

-Hej Smilla!

Farmors armband glänste i solskenet. Farmor kom för att fika med mig och pappa, visserligen hade han glömt. Han åkte iväg till affären, skrattade jag när jag berättade för farmor.

-Klart han gjorde! han glömmer ju allt den token, skrattade farmor.

Hon hade en stor påse med hemmagjorda bullar.

Jag satte mig vid bordet på trädäcket och väntade på farmor. Hon ställde påsen på bordet och lät mig äta.

-Farmor, hade inte du kunnat berätta lite mer om den där bläckfisken kaka? undrade jag.

-Haha, kraken menar du?

-Ja!

-För länge sen, var det en gigantisk bläckfisk som anföll flera skepp på ett hav, en hemsk historia. Idag sägs det att den som nuddar kraken blir nerdragen och förvandlad till en enorm bläckfisk, precis som kraken. Det sägs också att kraken gömmer sig i sjöar. Ja, det är ju det minst troliga stället folk letar på, berättade farmor.

-Hur går förvandlingen till då? Jag är nyfiken! sa jag.

-Jo, det berättas att kraken har en hemlig kraft. Bara kraken, som gör att den kan spruta sin bläck på människor, och så förvandlas de till honom. Han är inte en vanlig bläckfisk.

Farmor tog en klunk av sin kaffekopp och kollade ut mot sjön.

-Nej du, nu måste jag bege mig, sa farmor.

-Okej då, hejdå tack för fiket!

Farmor vinkade hejdå och slängde en puss. Efter en stund fick jag nog. Värmen tog nästan dö på mig. Jag hämtade mina badkläder och slängde mig ner i vattnet. I endast fem minuter var det skönt i vattnet. Sedan hörde jag muller längre bort ifrån. Droppar som kom på mig, och det var inte vattnet från sjön utan från regn. Jag rörde mig sakta mot stegen ner i vattnet, när jag plötsligt hörde ett skrik, ett hjärtskärande skrik. Precis bakom mig...Alldeles plötsligt blev jag nerdragen i vattnet och jag kände något som rörde mina ben. Något som kändes som gele. Jag höll hårt i halsbandet, bara inte halsbandet skulle försvinna. Jag öppnade ögonen under vattnet, och det var det jag trodde... Kraken var precis framför mig. Jag kollade på mig själv och jag hade fortfarande inga tentakler eller något annat tecken på en bläckfisk. Jag hörde pappas oroliga "Smilla" skrik. Sen såg jag något jag inte trodde jag skulle se. Ett likadant halsband runt kraken som jag har på mig. Jag försökte säga "mamma" men orden bubblar under vattnet. Jag rörde mitt eget halsband och rörde krakens halsband. Samma material, samma färg, samma form.

Hennes ord hördes som ett skrik.

- "Halsbandet!"

Jag satte ihop mitt halva hjärta med henne. Allt blev ljust och framför mig var det bara ljust, ljust och ljust. Mamma! Mammans glänsande hår glänste, jag kände doften, jag såg henne! Jag och mamma flöt upp hand i hand och jag kände mina tårar i ögonen, trots under vattnet. På land ser jag pappas oroliga ansikte till ett ledset ansikte med tårar.

-Vendela! grät han.

Pappas tårar rann ner från hans kinder och både jag och mamma sprang fram och gav honom en lång kram, hela familjen var samlad igen.

Maja Johansson
5K Stensbergskolan